

Paul Simpson

NICULESCU

DOSARELE CRIMINALILOR ÎN SERIE

PAUL SIMPSON

DOSARELE CRIMINALILOR ÎN SERIE

Traducere: Andreea-Maria Vrabie

NICULESCU

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

© Paul Simpson, 2017

First published in Great Britain by Robinson, an imprint of The Little, Brown Book Group.

Titlu original: *The Serial Killer Files*, by Paul Simpson

© Editura NICULESCU, 2019

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Anca Natalia Florea

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Coperta: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0302-4

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Cuprins

<i>INTRODUCERE</i>	11
Capitolul 1	
AFRICA DE SUD: MOSES SITHOLE	15
Capitolul 2	
AUSTRALIA: IVAN MILAT	26
Capitolul 3	
AUSTRALIA: PAUL CHARLES DENYER	38
Capitolul 4	
CANADA: MICHAEL WAYNE MCGRAY	49
Capitolul 5	
COLUMBIA & ECUADOR: PEDRO ALONSO LÓPEZ	58
Capitolul 6	
COLUMBIA & ECUADOR: DANIEL CAMARGO BARBOSA	66
Capitolul 7	
COLUMBIA & ECUADOR: LUIS ALFREDO GARAVITO CUBILLOS	72
Capitolul 8	
INDONEZIA: AHMAD SURADJI	81
Capitolul 9	
IRAN: ALI ASGHAR BORUJERDI	86

Capitolul 10	
MAREA BRITANIE: JACK SPINTECĂTORUL –	
CRIMELE DIN WHITECHAPEL	89
Capitolul 11	
MAREA BRITANIE: JOHN CHRISTIE	114
Capitolul 12	
MAREA BRITANIE: JOHN GEORGE HAIGH –	
CRIMINALUL BĂII DE ACID	129
Capitolul 13	
MAREA BRITANIE: IAN BRADY ȘI MYRA HINDLEY –	
CRIMINALII DIN MLAȘTINĂ	139
Capitolul 14	
MAREA BRITANIE: FRED ȘI ROSEMARY WEST	157
Capitolul 15	
MAREA BRITANIE: DR. HAROLD SHIPMAN	177
Capitolul 16	
MAREA BRITANIE: PETER SUTCLIFFE –	
SPINTECĂTORUL DIN YORKSHIRE	197
Capitolul 17	
MAREA BRITANIE: DENNIS NILSEN – COLEHERNE I.	226
Capitolul 18	
MAREA BRITANIE: MICHAEL LUPO – COLEHERNE II	245
Capitolul 19	
MAREA BRITANIE: COLIN IRELAND – COLEHERNE III.	249
Capitolul 20	
MAREA BRITANIE: STEVE WRIGHT	261
Capitolul 21	
MAROC: HADJ MOHAMMED MESFEWI	271

Capitolul 22	
RUSIA: VASILI KOMAROFF	275
Capitolul 23	
STATELE UNITE ALE AMERICII: JOHN WAYNE GACY	280
Capitolul 24	
STATELE UNITE ALE AMERICII: TED BUNDY	298
Capitolul 25	
STATELE UNITE ALE AMERICII: DENNIS RADER	317
Capitolul 26	
STATELE UNITE ALE AMERICII: DAVID BERKOWITZ – FIUL LUI SAM	332
Capitolul 27	
STATELE UNITE ALE AMERICII: JEFFREY DAHMER	348
Capitolul 28	
STATELE UNITE ALE AMERICII: GARY RIDGWAY – CRIMINALUL DIN GREEN RIVER	366
Capitolul 29	
STATELE UNITE ALE AMERICII: RAY ȘI FAYE COPELAND	380
Capitolul 30	
STATELE UNITE ALE AMERICII: AILEEN WUORNOS	386
<i>MULȚUMIRI</i>	397
<i>BIBLIOGRAFIE</i>	399

Introducere

.....

Ce este un criminal în serie?

Ați putea crede că aceasta este una dintre cele mai simple întrebări la care poți să răspunzi – însă de-a lungul timpului s-au scris destule lucruri care ne arată că nu este deloc așa. Este criminalul în serie la fel ca cel în masă? Amândoi sunt considerați responsabili pentru un număr considerabil de morți, dar poți sesiza ușor diferențele dintre ei atunci când te uiți la un criminal în masă „tipic” – de exemplu, Anders Behring Breivik, care a omorât 69 de persoane, pe 22 iulie 2011, într-un singur incident ce a avut loc pe insula Utøya. Un criminal în serie poate să nu ucidă atât de multe persoane; de fapt, deși sunt câțiva ale căror povești vor fi spuse în cartea de față și care, într-adevăr, au ajuns la un număr impresionant de crime, majoritatea omoară semnificativ mai puțini oameni, până când sunt fie prinși, fie omorâți (sau se sinucid). Diferența majoră dintre cele două tipuri de criminali constă în faptul că un criminal în serie comite actele pe o perioadă de timp determinată; el (în această discuție voi folosi pronumele masculin singular, deși există și femei, și cupluri care sunt criminali în serie; menționarea lor va fi inclusă pe parcursul acestei lucrări) poate uide mai mult de o persoană într-un singur incident, dar majoritatea crimelor sale sunt separate în spațiu și timp.

În 1998, Congresul Statelor Unite a adoptat o lege care includea și definiția acțiunilor criminalilor în serie: „Sintagma «crime în serie» înseamnă o serie de trei sau mai multe crime, din care

cel puțin una a fost comisă pe teritoriul Statelor Unite, având caracteristici comune, în așa fel încât să sugereze posibilitatea rezonabilă conform căreia crimele au fost săvârșite de același agresor sau de aceiași agresori.” Aceasta a fost concepută pentru a ajuta Biroul Federal de Investigații (FBI) al Statelor Unite să decidă dacă un caz ține, sau nu, de competența sa.

Zece ani mai târziu, în iulie 2008, FBI a publicat o monografie bazată pe discuția care a avut loc la un simpozion multidisciplinar în San Antonio, Texas, de pe 29 august până pe 2 septembrie 2005. Această monografie atinge multe aspecte ale urmăririi și prinderii criminalilor în serie (fiind, de asemenea, o lectură recomandată oricui este interesat cu adevărat de un asemenea subiect) și începe cu o definiție a crimei în serie care își are baza în definiția statutară, dar care tinde să fie rafinată. După multe discuții, s-a ajuns la următoarea definiție: „Uciderea ilegală a două sau mai multe victime de către același/aceiași agresor/-i, în evenimente separate.”

Poate că mai important decât modul în care e definită o crimă în serie este faptul că la simpozionul FBI s-a discutat mult despre numeroasele legende urbane care au apărut în jurul criminalilor în serie (și pe care, ar trebui notat, prea mulți scriitori de romane din categoria *thriller*, care nu s-au ocupat de cercetare, le-au răspândit) – sau, așa cum spun ei, „prind rădăcini anumite stereotipuri și preconcepții despre natura crimei și a criminalului în serie”. Aceste legende prezintă o serie de idei conform cărora toți criminalii în serie sunt persoane solitare și disfuncționale; toți sunt bărbați albi; majoritatea sunt motivați doar de sex; toți călătoresc și acționează pe zone geografice vaste; nu se pot opri din ucis; sunt nebuni sau genii criminale și... toți își doresc să fie prinși. Desigur că o parte dintre ei se încadrează în aceste categorii, dar, așa cum veți afla în paginile care urmează, „Criminalul de la râul Green”, de exemplu, era căsătorit, nu un singuratic disfuncțional; există foarte mulți criminali în serie care sunt femei sau non-caucazieni; dr. Harold Shipman cu siguranță că nu a fost

motivată de sex; multe crime în serie (cum ar fi cele asupra prostituatelor din Ipswich, comise de Steve Wright) au loc pe o suprafață restrânsă; „criminalul BTK”^{*}, Dennis Rader, și-a oprit acțiunile în 1991, dar a fost prins abia 14 ani mai târziu... Cât despre „geniile criminale”..., ei bine, Thomas Harris trebuie să răspundă la multe întrebări în ceea ce privește crearea unui personaj, doctorul Hannibal Lecter, în romanul său, *Dragonul Roșu*. Mulți pot avea o șiretenie animalică și o „inteligență a străzii”, dar nu sunt la nivelul Mensa.

În *Dosarele criminalilor în serie* nu am încercat să alcătuiesc o listă comprehensibilă cu fiecare criminal în serie din lume – ar fi nevoie de zeci de volume de mărimea acestuia pentru a face acest lucru. Unii dintre cei mai prolifici – cum ar fi criminalul indian Kampatimar Shankariya, care la sfârșitul anilor 1970 a omorât cu un ciocan 70 de persoane – nu au apărut pe această listă din simplul motiv al lipsei materialelor care să-i facă ușor de cercetat. Am încercat să mă asigur că fiecare dintre cele 30 de cazuri discutate aici este neobișnuit printr-un anumit aspect, poate prin modul în care ucigașul își ducea crimele la bun sfârșit, prin alegerea victimelor, prin felul în care asasinii au fost reținuți sau prin metoda cu care au fost executați. Unii se vor potrivi profilului tipic făcut de cei de la FBI; mulți, nu. În această carte, cazurile sunt prezentate alfabetic după țara de unde provine fiecare criminal, iar apoi în mod cronologic. Vin din istorie și din toată lumea și, la fel ca în cazul lucrărilor mele anterioare, despre evadări din închisoare și dezastre în aer, m-am dus cât de în urmă a fost posibil, dar am folosit și surse ce reprezintă materiale contemporane – abonamente la ziare, probe în procese, interviuri cu agresori sau cu victime – mai degrabă decât să mă raportez numai la adevărul neclar care poate fi găsit în mult prea multe colecții.

^{*} *Leagă, Torturează, Omoară* – Dennis Rader a ajuns să fie cunoscut drept *Bind, Torture, Kill* sau „BTK Killer”. (n. trad.)

Cu toate că documentarele de televiziune se ridică de multe ori la înălțimea așteptărilor spectatorilor și unesc sau extind evenimentele pentru a se încadra în timpul de difuzare, cele mai bune dintre ele conțin interviuri cu detectivii implicați în cazuri și, de multe ori, includ înregistrări cu criminalii, fie din timpul interogatoriului de la poliție, fie după. Mulțumită site-ului YouTube, aceste înregistrări-cheie de arhivă sunt acum disponibile cercetătorilor într-un mod în care nu era posibil nici măcar cu un deceniu în urmă. Multe cazuri sunt din țări unde nu se vorbește limba engleză, iar mulțumirile mele se îndreaptă către toți cei care au ajutat cu traducerea unor materiale.

Cu o astfel de carte există mereu pericolul ca cititorii – și autorul – să devină obișnuiți cu realitatea celor discutate, care în majoritatea cazurilor implică pierderea violentă a vieții. Atenția poate fi prea mult îndreptată către autorul crimei și prea puțin către victimă, iar aceia care scriu despre acest subiect trebuie să aibă în minte rugămintea înduioșătoare a familiei uneia dintre victimele lui Ted Bundy: „Orice articol sau reportaj despre Ted Bundy include întotdeauna numele lui Caryn și faptul că «trupul ei dezbrăcat și înghețat a fost găsit în nămeți»”, scria Nancy McDonald, sora lui Caryn Campbell, într-o scrisoare publicată în *Detroit News* în săptămâna execuției lui Bundy. „A fost extrem de dificil pentru noi să acceptăm moartea lui Caryn și modul în care trupul ei a fost găsit, dar noi, familia ei, nu ar fi trebuit să auzim, să vedem sau să citim același lucru timp de 14 ani.” Așadar, această carte este dedicată, de asemenea, memoriei a sute de oameni nevinovați a căror moarte este amintită în volumul de față, precum și acelora pe care i-au lăsat în urmă.

Statele Unite ale Americii: Ted Bundy

.....

„Noi, criminalii în serie, suntem fiii voștri, suntem soții voștri, suntem peste tot. Și mâine mai mulți copii de-ai voștri vor fi morți.” Unul dintre cele mai cunoscute citate ale lui Ted Bundy rezumă abordarea sa nemiloasă asupra a ceea ce a făcut. Responsabil pentru cel puțin 30 de omucideri, unul dintre avocații apărării, Polly Nelson, a notat că „Ted era definiția răului nemilos”. A recunoscut tot ce a făcut doar după ce au fost epuizate toate posibilitățile de a scăpa de execuție. „Crimele lui au fost realizările din viața sa”, a scris Nelson în articolul detaliat despre viața și crimele lui Bundy, iar potrivit reverendului Fred Lawrence, care a urmat ritualurile specifice înainte de execuția lui Bundy de pe 24 ianuarie 1989, „Cred că nici măcar el nu știa... câți a ucis și de ce a făcut-o.”

Este dificil să pui împreună diferite secvențe din viața lui Bundy, mai ales din cauza diverselor versiuni pe care el le-a oferit biografilor și avocaților săi. Ce este sigur e faptul că Bundy s-a născut cu numele de Theodore Robert Cowell, pe 24 noiembrie 1946, dintr-o mamă singură – (Eleanor) Louise Cowell; identitatea tatălui său nu a fost confirmată niciodată. În primii trei ani de viață, a fost crescut de bunicii săi și a crezut mult timp că mama sa este de fapt sora lui mai mare (o practică destul de comună în acea perioadă, pentru ca mama și copilul să evite stigmatul social). Mult mai târziu a aflat adevărul. Mama lui s-a mutat în

Tacoma, Washington, în 1950, iar anul următor l-a cunoscut pe Johnny Culpepper Bundy, care lucra ca bucătar într-un spital. S-au căsătorit în 1952, iar Bundy l-a adoptat pe băiețelul de cinci ani și l-a adus să locuiască împreună cu cei patru copii pe care el și Louise îi aveau împreună.

Ca adolescent, Ted Bundy susține că a fost un singuratic, deși colegii de clasă își aduc aminte că a fost „foarte popular și foarte plăcut”. A fost arestat cel puțin de două ori pentru jaf și furt auto, dar, așa cum se obișnuia atunci, cazierul i-a fost șters când a împlinit 18 ani. A absolvit Liceul Woodrow Wilson în 1965 și a petrecut câte un an la Universitatea din Puget Sound (UPS) și la Universitatea din Washington, înainte ca în 1968 să renunțe de tot la studii. Pentru un timp, a fost implicat într-o relație cu o colegă (cel mai des amintită cu porecla Stephanie Brooks), dar ea l-a considerat imatur și s-a despărțit de el în vara anului 1968. Acest lucru l-a supărat foarte mult pe Bundy, așa că a plecat în cealaltă parte a țării, unde a învățat un semestru la Universitatea Temple din Philadelphia și a fost concediat de la slujba sa de la Hotelul Olympic din Seattle după ce a fost prins furând din vestiare. Când s-a întors în statul Washington la finalul anului 1969, a cunoscut-o pe Elizabeth Kloepfer, cu care a avut o relație timp de șapte ani. S-a reînscris la Universitatea din Washington la cursurile de psihologie, pe care le-a finalizat în 1972.

Se pare că în această perioadă a fost un cetățean model. Fostul ofițer de poliție Ann Rule, care a scris una dintre primele cărți despre el, a lucrat cu acesta în Seattle la un call center pentru sinucigași și credea că era „blând, preocupat și empatic”. De asemenea, a lucrat pentru Centrul de Sănătate Mentală HVH din Seattle și la Comisia de Infracțiuni din Seattle. Și-a terminat studiile în 1972 și l-a ajutat pe guvernatorul Daniel J. Evans în campania electorală, înainte de a se implica mai mult în activitatea Partidului Republican. A studiat dreptul la UPS în anul 1973, timp în care a intrat din nou într-o relație cu Stephanie Brooks, dar în ianuarie 1974 s-a despărțit de ea – unii comentatori sunt de

părere că s-a împăcat în mod intenționat cu ea, pentru a se putea răzbuna pe aceasta punând el acum capăt relației.

În ianuarie 1974, a avut loc și primul său atac confirmat asupra femeilor.

Este destul de sigur faptul că Bundy ataca femei înainte de acest moment. I-a mărturisit lui Nelson că a încercat să răpească femei în Ocean City, New Jersey, în 1969 și că a ucis pentru prima dată în Seattle, la doi ani după aceea; i-a spus psihologului Art Norman că în 1969 au avut loc două crime asupra unor femei din Atlantic City. Detectivului Robert Keppel i s-a relatat despre o crimă în Seattle din 1972 și de moartea unui autostopist din Turnwater, Washington, în 1973 (FBI a notat că această crimă este prima sa omucidere). A fost pus în legătură cu moartea lui Ann Marie Burr în Tacoma, în 1961, dar a negat vehement orice implicare, scriindu-i în 1986, chiar din închisoare, mamei fetei și spunându-i: „În primul rând și cel mai important, nu știu ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră, Ann Marie. Nu am avut nimic de-a face cu dispariția ei. Ați spus că a dispărut pe 31 august 1961. În acea perioadă eram un băiat normal, în vârstă de 14 ani. Nu cutreieram străzile în timpul nopții. Nu o făceam.” În 2011, au fost făcute teste ADN, dar probele se degradaseră prea mult. (Este important de reținut că Bundy a negat multe dintre crimele sale până în ziua execuției, sperând că astfel va fi ținut în viață pentru a putea mărturisi în continuare ce a făcut.)

Bundy a fost foarte hotărât să nu ajungă să fie prins în timp ce comite actele de violență. A știut cum să se asigure că la scenele crimelor sale dovezile care rămâneau erau puține spre deloc. Pe 4 ianuarie 1974, a atacat o studentă ce lucra ca dansatoare (numită Karen Sparks sau Joni Lenz), în dormitorul ei de la subsol. A bătut-o, apoi a rupt un picior de la pat și i l-a înfipt în vagin. Fata a fost găsită în comă, dar a supraviețuit, cu toate că a avut răni extinse, inclusiv leziuni cerebrale. Patru săptămâni mai târziu, în noaptea de 31 ianuarie, a răpit-o pe Lynda Ann Healy, crainică la radio și studentă, în vârstă de 21 de ani, din dormitorul ei.

A bătut-o până a lăsat-o inconștientă, apoi a îmbrăcat-o înainte de a o căra într-un cearșaf. Craniul și mandibula i-au fost găsite în locul unde Bundy abandona cadavrele, pe Muntele Taylor, în martie 1975. Donna Gail Manson, de 19 ani, a fost răpită pe 12 martie, în timp ce mergea la un concert în Olympia, la 96 km de Seattle; cadavrul ei nu a fost găsit niciodată. Susan Rancourt, de 18 ani, a dispărut pe 17 aprilie, după o întâlnire la care a participat la Colegiul Central Statal din Ellensburg; craniul și mandibula ei au fost găsite pe Muntele Taylor, la fel ca și cele ale Robertei Parks, care a dispărut de la Universitatea Oregon din Corvallis, Oregon, pe 6 mai, în timp ce se ducea să bea o cafea cu prietenii ei. Pe 1 iunie, Brenda Carol Ball, de 22 de ani, a părăsit Barul Flame Tavern din Burien, Washington, și de atunci nu a mai fost văzută niciodată; și rămășițele ei au fost găsite tot pe Muntele Taylor. Georgann Hawkins a dispărut pe 11 iunie în timp ce mergea pe o alee luminată dintre căminul unde stătea iubitul ei și casa frăției Kappa Alpha Theta – Bundy a ademenit-o în mașina lui și a strangulat-o în Issaquah. A doua zi dimineată, în timp ce poliția îl căuta, s-a întors pe alee și a găsit cerceii fetei și un pantof pe care le lăsase acolo din greșeală. Nimeni însă nu i-a observat prezența în zonă.

Tot ce păreau să aibă comun aceste victime era faptul că erau femei, albe, singure, micuțe de statură, purtau pantaloni și aveau părul lung, cu cărare pe mijloc. Poliția a descoperit mai mulți martori oculari ce văzuseră un bărbat tânăr care avea ghips ori la mână, ori la picior și care cerea ajutor, vorbind cu un accent britanic sau canadian. Bărbatul avea un Volkswagen Beetle (model de autoturism cunoscut și cu numele de „broscuță” sau „gândac”).

Ultimele două răpiri și crime au avut loc în aceeași zi, pe 14 iulie 1974. Bundy a abordat mai multe femei pe plaja aglomerată din parcul statal Lake Sammamish din Issaquah, aflat la 32 km de Seattle, purtând un costum de tenis, dar cu mâna bandajată, rugându-le să-l ajute să dea jos o barcă de pe mașina lui. Patru femei l-au refuzat; una a ajuns până la mașină și a fugit

când a văzut că nu era nicio barcă; dar atât Janice Ann Ott, o asistentă socială în vârstă de 23 de ani, care se ocupa de condamnății eliberați condiționat, cât și studenta la Automatică în vârstă de 18 ani, Denise Naslund, au fost de acord, la patru ore distanță, să se ducă cu Bundy spre ceea ce însemna, de fapt, moartea lor. (Bundy a susținut că a ținut-o pe Janice în viață până când a adus-o și pe Denise, pentru ca fetele să se poată vedea una pe alta murind, dar a retras această versiune cu puțin timp înainte de execuție.)

Patru persoane au recunoscut schița făcută de martorii la disparițiile lui Janice și Denise. Fiecare dintre ei – Elizabeth Kloepfer, Ann Rule, unul dintre profesorii de psihologie ai lui Bundy și unul dintre colegii cu care lucra la Departamentul Statal pentru Servicii de Urgență din Olympia – a raportat suspiciunile la poliție, dar fermecătorul student la Drept, care nu avea cazier, nu a fost considerat un suspect viabil. Scheletele celor mai recente două victime ale lui au fost găsite pe 6 septembrie 1974 în Issaquah; Bundy a confirmat mai târziu că alte oase găsite odată cu acestea îi aparțineau lui Georgann Hawkins.

Până când au fost descoperite craniile și mandibulele celorlalte fete (mai puțin ale Donnei Mason), în martie 1975, în apropierea unui traseu de cățărare frecventat de Bundy pe Muntele Taylor, de lângă Issaquah, Bundy răpise și omorâse mai multe victime într-o zonă nouă. În august 1974, a fost acceptat la Facultatea de Drept a Universității din Utah, după ce s-a retras de la UPS și s-a mutat în Salt Lake City. A recunoscut că pe 2 septembrie a violat și strangulat o autostopistă adolescentă în Idaho; cadavrul ei a fost aruncat în râul Snake din apropiere. Aceasta însă nu a fost găsită sau identificată niciodată. O lună mai târziu, Nancy Wilcox, în vârstă de 16 ani, a fost luată din Holladay, de lângă Salt Lake City; Bundy a susținut că voia să-și „diminueze” dorințele, așa că intenționa doar să o violeze și să-i dea drumul. Cu toate acestea, în timp ce încerca să o reducă la tăcere, a strangulat-o. A spus că a îngropat-o în Parcul Național Capitol Reef; însă rămășițele ei nu

au fost găsite niciodată. Niciuna dintre aceste crime nu a fost pusă în legătură cu el, până când Bundy nu a recunoscut aceste acțiuni în ultimele sale zile.

Pe 27 octombrie, a fost descoperit trupul dezbrăcat al Melissei Smith, fiica lui Louis Smith, șeful poliției din Midvale, Utah. Dispăruse cu nouă zile înainte și a fost violată, sodomizată și strangulată cu un dres de nailon. După autopsie, s-a ajuns la concluzia că aceasta rămăsese în viață aproape încă o săptămână după ce fusese răpită de lângă intrarea într-o pizzerie. De aceeași soartă a avut parte și Laura Ann Aime, de 17 ani, care a dispărut pe 31 octombrie și a fost găsită pe 27 noiembrie. Bundy s-a întors la cadavrele lor de multe ori, întreținând raporturi sexuale cu corpurile aflate în descompunere, până când gradul de putrefacție l-a împiedicat până și pe el să mai continue. Aplicase cosmetice pe cadavrul Melissei și spăla regulat părul Laurei.

O fată însă a reușit să scape de Bundy: pe 8 noiembrie, Carol DaRonch, de 18 ani, a fost abordată la un mall din Murray, Utah, de către un bărbat care susținea că este „ofițerul de poliție Roseland”. A rugat-o să meargă cu el la secție pentru că prinseseră pe cineva care încercase să-i spargă mașina. Când fata și-a dat seama că nu merge pe drumul cel bun, Bundy a tras pe dreapta și a încercat să-i pună cătușele. Carol știa că „o să mă omoare”, dar Bundy i-a pus din greșeală ambele cătușe pe aceeași încheietură. Carol a reușit să scape. Mai târziu, îl va identifica – „avea ochii atât de reci”, și-a amintit ea câțiva ani mai târziu. „Nu exista nicio expresie, nicio emoție în ei.”

Bundy era hotărât să facă o victimă în acea zi și mai târziu a răpit-o pe studenta la actorie, în vârstă de 16 ani, Debra Kent. A fost văzut pierzând vremea pe lângă sala de festivități a Liceului Viewmont, iar în afara auditoriului, a fost găsită o cheie care se potrivea cătușelor de la încheietura lui Carol. Tot ce a mai fost descoperit din corpul Debrei a fost rotula ei.

Elizabeth Kloepfer a raportat autorităților suspiciunile ei legate de Bundy după cele două dispariții. Cu toate acestea, martorii

incidentelor din Parcul Statal Lake Sammamish nu i-au ales poza atunci când au fost rugați să identifice persoana și erau foarte puține dovezi care să îl lege de crimele din Utah, în special pentru că nu era din localitate. În următorul an, Bundy își va alege o nouă zonă în care să acționeze.

Prima țință din 1975 a fost asistenta medicală Caryn Campbell, pe care a luat-o pe 12 ianuarie, în timp ce aceasta era într-o călătorie cu logodnicul ei și copiii lui la Hanul Wildrow din Snowmass Village, Colorado. Mergea pe un coridor luminat aflat între lift și camera ei atunci când a fost răpită. Cadavrul ei dezbrăcat și brutalizat a fost găsit o lună mai târziu, pe 17 februarie, pe un drum neasfaltat din Aspen; fusese lovită cu un instrument neascuțit, apoi violată și ucisă. Pe 15 martie, instructora Julie Cunningham a fost abordată de un bărbat în cârje la stațiunea de schi din Vail, Colorado, care a rugat-o să-i ducă schiurile la mașină. Femeia de 26 de ani a fost de acord, dar a fost lovită în cap și legată cu câtușe înainte de a fi agresată și strangulată. Bundy a spus că s-a întors la finalul lui aprilie să-i verifice cadavrul acolo unde îl lăsase, la 160 km depărtare, în comitatul Garfield, Colorado; a îngropat-o, dar corpul acesteia nu a fost descoperit niciodată. Cadavrul lui Denise Oliverson, o femeie de 25 de ani, nu a ajuns nici el la familia acesteia: a fost răpită în timp ce mergea cu bicicleta spre casa părinților ei din Grand Junction, Colorado. Bicicleta și sandalele i-au fost găsite sub un viaduct din apropierea unui pod feroviar; Bundy a spus că a aruncat-o în râu.

Cea mai tânără victimă a lui Bundy, Lynette Culver, avea doar 12 ani atunci când a luat-o de la Școala Alameda din Pocatello, Idaho. A înecat-o, apoi i-a violat cadavrul și a aruncat-o în râul Snake; nu a fost găsită niciodată. Ultima sa victimă din acea vară era doar cu trei ani mai mare decât Lynette: Susan Curtis a dispărut în timpul unei conferințe a tinerilor de la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah. A fost îngropată în apropiere de Price, Utah, la 120 km distanță – sau așa a susținut Bundy. Nu

a mai putut fi interogat despre mărturia legată de această crimă pentru că a făcut-o cu câteva minute înainte de a fi executat.

Modul de operare al lui Bundy a fost în tot acest timp unul destul de consecvent. Dacă avea pur și simplu dorința de a ucide, își alegea o victimă și o omora, descotorosindu-se de ea la întâmplare. (Multe dintre victimele care făcuseră autostopul intrau în această categorie.) În majoritatea timpului însă, se afla în ceea ce el a descris ca fiind starea de „prădător”: alegea dinainte un loc unde să arunce cadavrul, când era posibil, făcea o cercetare discretă asupra victimei sale, pregătea toate uneltele necesare, apoi plănuia atacul cu grijă, în așa fel încât să cunoască mijloacele prin care să scape, alibiurile de care avea nevoie și modul prin care să elimine orice posibilă dovadă. Doar după ce erau puse la punct toate aceste detalii, își aborda victimele.

Fie se prefăcea că este rănit, fie, ca în cazul lui Carol DaRonch, se dădea drept ofițer de poliție sau o altă figură autoritară. Acest lucru le convingea pe victime să-l însoțească la Volkswagen-ul acestuia, în care ascunsese o rangă. Ridica ranga și lovea victima în cap, lăsând-o inconștientă. Apoi o încătușa și o așeza pe locul pasagerului, de unde, de obicei, îndepărta scaunul. O plimba apoi cu mașina timp de câteva ore, vorbind cu ea și calmând-o, spunându-i că era dezorientată pentru că fusese implicată într-un accident de mașină, iar el o ducea la spital.

Atunci când ajungea la locul unde urma să arunce cadavrul victimei, Bundy o lovea din nou pe față, apoi o strangula cu o funie (de cele mai multe ori, din nailon) în timp ce o viola pe la spate. Acest lucru se întâmpla fie în lumina farurilor mașinii lui, fie, dacă era o seară luminată de lună, în mijlocul drumului. Aproape întotdeauna se întorcea la locul crimei după ce scăpa de orice ar fi putut să-l lege de incident. (Unele dintre victimele sale din Utah au fost duse la apartamentul său, unde le reconstitua folosind cadavrele acestora și făcând fotografii din revistele pentru detectivi.)

Pe unele dintre victime le-a îngropat, băgându-le cadavrele la 60 până la 90 cm sub pământ, apoi așezând peste ele pietre. Unora le-a tăiat capetele, aruncând corpul și capul în locuri diferite și scăpând de lucrurile victimelor într-o zonă întinsă: unele obiecte au fost găsite la sute de kilometri distanță de cadavre. Ca amin-tire, Bundy a păstrat pentru un timp, în apartamentul său, unele capete ale victimelor sale.

Deși părea că apelurile telefonice ale lui Elizabeth Kloepfer la poliție nu duseseră nicăieri, acestea rămăseseră în mintea detectivului Jerry Thompson. A recunoscut numele lui Ted Bundy când acesta a fost arestat de sergentul Bob Hayward în Granger, o suburbie a Salt Lake City, după ce a refuzat să oprească Volkswagen-ul său, la primele ore ale dimineții de 16 august 1975. Hayward a observat mașina parcată în fața unei case ai că-rei proprietari erau plecați în vacanță, deși ficele lor adolescente se aflau acasă; atunci când farurile mașinii de poliție au luminat autoturismul parcat, Bundy a demarat intrând în panică. După ce la un moment dat a oprit într-o benzinărie abandonată, a pre-zentat carnetul de conducere și a susținut că fusese să vadă filmul *Infernul din zgârie-nori* și că se oprișe în fața casei respective pen-tru că începuse să i se facă somn și credea că nu ar mai trebui să continue să șofeze. Suspiciunile lui Hayward au început să crească atunci când a văzut că scaunul din fața mașinii lui Bundy fusese scos și pus în spate. În timp ce căuta în torpedou, a găsit o cască de schi, o mască din dresuri, un levier, cătușe, pungi de gunoi, o daltă de spart gheața, un colac de sfoară, multe fire și diverse unelte care sugerau că acesta ar putea pune la cale un jaf. Bundy a susținut că a găsit cătușele și că îi plăcea să schieze. Atunci când i s-a spus că *Infernul din zgârie-nori* nu rula în niciun cinematograf local, și-a schimbat povestea și a susținut că fumase marijuana și că fugise fiindcă voia să scape de orice posibilă dovadă care l-ar fi incriminat. A fost arestat pentru că a fugit de poliție, iar pe 21 august, pentru posesia de unelte necesare pentru un jaf.

O echipă de detectivi din statul Washington corela toate informațiile legate de crimele care avuseseră loc în ultimul an și se opriseră din acest proces, aparent fără niciun motiv. 26 de nume fuseseră puse pe patru liste diferite și, separat, detectivii au crezut că Bundy se potrivește cel mai bine cu profilul autorului acestor crime. Când au aflat că a fost arestat, echipa de detectivi a devenit interesată de descoperirile colegilor, inclusiv de un ghid al stațiilor de schi din Colorado pe care îl găsiseră în apartamentul lui – ce avea marcat locul de unde dispăruse Caryn Campbell – și un pliant cu o piesă de teatru – ce avea loc în apropierea locului unde o dusesse pe Debra Kent. Cătușele se potriveau cu cele folosite pentru Carol DaRonch, iar levierul era similar uneltei pe care agresorul lui Carol o utilizase.

Suspiciunile nu au fost de ajuns pentru a-l putea reține pe Bundy. Acesta a fost eliberat de poliția din Salt Lake City pe 22 august, deși a fost ținut sub supraveghere timp de 24 de ore. Elizabeth Kloepper a fost interogată în Seattle pe 16 septembrie și le-a spus detectivilor de unele obiecte ciudate pe care le avea Bundy, cum ar fi o pungă de ipsos (folosit la ghipsuri), mănuși chirurgicale, un cuțit oriental aflat într-o carcasă de lemn (pe care îl ținea în torpedou) și un sac plin cu haine pentru femei. De asemenea, acesta s-a supărat când ea i-a spus că voia să-și schimbe frizura după cea pe care o aveau victimele sale. Cel mai suspect era levierul pe care el îl ținea în Volkswagen-ul ei, despre care susținea că este pentru „protecție” atunci când îi împrumuta mașina. Elizabeth nu a reușit să-i ofere alibiuri pentru atacurile din zona Seattle sau pentru ziua când au dispărut Janice Ott și Denise Naslund.

Conștient de faptul că era atent supravegheat, Bundy și-a vândut Volkswagen-ul, care a fost reținut de poliție pe 15 octombrie și examinat criminalistic de către FBI. Deși acest lucru a durat ceva timp, până pe 29 ianuarie 1976, experții au constatat că în vehicul se aflau fire de păr de la Caryn Campbell și Melissa Smith. Cu mult înainte de asta, Carol DaRonch recunoscuse mașina ca

fiind a agresorului ei și a fost de acord să meargă la o identificare. Înainte ca aceasta să aibă loc pe 2 octombrie, Bundy și-a tuns părul și l-a aranjat diferit față de cum îl avea anul precedent, însă Carol nu a avut nicio problemă în a-l identifica. A fost arestat, acuzat de răpire și de tentativă de omor și eliberat pe cauțiune pe 20 noiembrie, după ce părinții săi au plătit 15.000 de dolari. S-a mutat înapoi în Seattle și a locuit cu Kloepper timp de trei săptămâni, dar a fost ținut sub supraveghere atentă; s-a întors în Salt Lake City, iar în ajunul Anului Nou și-a făcut apariția, pentru scurt timp, la tribunal.

În noiembrie, reprezentanții a trei state – Jerry Thompson din Utah, Robert Keppel din Washington și Michael Fisher din Colorado – s-au întâlnit la Holiday Inn, în Aspen, Colorado, cu 30 de detectivi și procurori din cinci state diferite, pentru a pune cap la cap informațiile despre crime. Existau foarte multe dovezi circumstanțiale care îl legau pe Bundy de aceste acte criminale: Lynda Ann Healy îl cunoștea pe vărul lui Bundy; acesta petrecuse foarte mult timp în zonele unde fuseseră găsite victimele; cumpărase benzină din orașele în care avuseseră loc disparițiile (FBI analizează meticulos și pune în ordine datele și orele când au fost făcute cumpărăturile cu cardul lui de credit); fusese văzut purtând ghips atunci când nimeni nu știa să fi avut vreo leziune sau vreun accident. Fără dovezi solide – pe care nu le-ar fi putut obține până când nu făceau o percheziție a mașinii și nu obțineau niște rezultate –, nu erau capabili să facă mai mult.

Procesul lui Ted Bundy, acuzat de răpirea lui Carol DaRonch, a început pe 23 februarie 1976, în fața judecătorului Stewart Hanson Jr., și a durat trei zile. Carol a fost foarte concisă în boxa martorilor și, după ce judecătorul a deliberat în timpul weekendului, pe 1 martie l-a găsit pe Bundy vinovat și l-a trimis în arest în Salt Lake City, unde trebuia să i se facă și o evaluare psihologică. Cei care au făcut evaluarea au ajuns la concluzia că Bundy „nu este nevrotic, victima vreunei boli de creier, alcoolic, dependent de droguri; nu suferă de psihoză, de tulburări de

personalitate sau de amnezie și nu are un comportament sexual deviant”. Pe 6 iulie a primit o condamnare între 10 și 15 ani la închisoarea din Utah; două săptămâni mai târziu, a fost pedepsit și pentru că a fugit de poliție.

În octombrie, Bundy a fost găsit ținând o așa-zisă „trusă de evadare” (care conținea o hartă a drumurilor, un buletin fals și orarul liniilor aeriene) în tufele din curtea închisorii și a petrecut câteva săptămâni în regim de detenție solitară. Pe 21 octombrie, a fost acuzat de crimă asupra lui Caryn Campbell: levierul găsit în mașina lui se potrivea cu urmele de pe craniul ei.

Doar trei luni mai târziu, pe 28 ianuarie 1977, Ted Bundy a fost transferat la Glenwood Springs și a început să-și pregătească apărarea – știa că deținuților care se apărau singuri le era oferită o oarecare independență, cum ar fi faptul că li se permitea să nu poarte cătușe la mâini și la picioare atunci când apăreau la proces. Pe 7 iunie a avut o astfel de apariție la tribunalul comitatului Pitkin și a întrebat într-o pauză dacă poate să meargă la bibliotecă. I-a fost acordată această permisiune, iar Bundy s-a ascuns în spatele unui raft cu cărți, în timp ce un gardian aștepta în afara camerei (o angajată a orașului, Melinda Severance, a fost citată în *Salt Lake Tribune*, pe 9 iunie, spunând că departamentul șerifului era „de o naivitate cruntă, la limită cu prostia, dacă l-a lăsat pe Bundy singur...”). Nesupravegheat, acesta a deschis o fereastră și a sărit de la aproape 10 m înălțime. La aterizare, și-a scrântit glezna, dar a reușit să evite blocajele din Aspen și s-a îndreptat spre munte. La 8 km distanță de centrul orașului, a intrat într-o cabană și a furat o pușcă, niște mâncare și haine. A tot fugit timp de șase zile, într-un final furând o mașină împreună cu câțiva cetățeni din Aspen – care nu aveau nicio idee despre activitatea lui criminală –, care aproape că îl considerau „un fel de Robin Hood modern”. Un restaurant local chiar a introdus în meniul său un „Bundyburger” – era doar o chiflă. „Deschide-o și vezi că a dispărut carnea”, spunea afișul restaurantului care făcea reclamă produsului. Totuși, cu glezna scrântită, Bundy nu putea conduce

bine, așa că a fost prins de poliție, iar la cazier i s-au adăugat pedepse pentru evadare, jaf și furt. („Nu am vrut să mă întorc la închisoare. Pur și simplu era prea frumos afară”, i-a spus Bundy sergentului Don Davis după ce a fost arestat.)

Bundy a petrecut următoarele câteva luni într-o celulă de maximă securitate din Glenwood Springs, în timp ce continua să-și construiască cazul. În timpul procedurilor preliminare procesului, statul nu a permis folosirea dovezilor din cazul lui Carol DaRonch împotriva lui Bundy, din cauză că nu aveau aceeași „semnătură”. Bundy a susținut că era ținut în niște condiții atât de inumane, cu mâncare atât de puțină, încât slăbise 13 kilograme.

Faptul că pierduse în greutate nu a avut nimic de-a face cu condițiile inumane în care stătea, ci cu dorința lui de a evada. În Ajunul Anului Nou – cu câteva zile înainte ca procesul să fie transferat la Colorado Springs –, Bundy a reușit să se strecoare într-un panou de 30 cm² aflat pe tavanul unei pivnițe, din cauza a ceea ce procurorul general al comitatului El Paso, Robert Russell, a descris ca fiind „o neglijență absolută” din partea gardienilor. Apoi s-a ascuns în dulapul din biroul gardienilor până când a știut că poate să iasă de acolo în siguranță. Exersase, timp de câteva nopți, intrarea în pivniță prin panou, iar unii deținuți s-au plâns ulterior că îl auzeau cum se mișcă pe lângă gardieni – care însă le-au ignorat plângerile.

Evadarea sa nu a fost descoperită timp de 15 ore. A furat un MG vechi, care s-a stricat, apoi a făcut autostopul către Vail, Colorado, iar de acolo a luat un autobuz către Denver, după aceea un avion către Chicago și apoi un tren către Ann Arbor, Michigan. Acolo, pe 3 ianuarie 1978, a furat o mașină și a condus până în Atlanta, Georgia, de unde a plecat spre Tallahassee, Florida. „Chris Hagen” ajunsese pe un nou teritoriu, unde putea să acționeze din nou.

Pe 8 ianuarie, Bundy a închiriat o cameră, folosind noul său pseudonim. Patru zile mai târziu, a încercat să fure cheile de la o

furgonetă din campusul Universității Florida aflat în vecinătate, dar nu a putut. Pe 13 ianuarie a reușit să fure o altă furgonetă, iar în seara de 14 ianuarie a fost văzut lângă sediul frăției Chi Omega. A mers să bea ceva la Barul Sharrod din Tallahassee și a plecat de acolo în jurul orei 2:00 dimineața, înainte de a se întoarce la casa frăției, o jumătate de oră mai târziu.

În jurul orei 3:17 a.m., Nita Neary a ajuns la Chi Omega și a devenit suspicioasă când a văzut că ușa era deschisă. A auzit niște zgomote venind de la etaj, apoi pași de la cineva care cobora pe scară. S-a ascuns și a văzut fugind un bărbat cu o căciulă albastră, care căra un obiect ce semăna cu un bușean înfășurat în cârpe.

Bundy intrase acolo pe un geam din spatele casei. Prima dată a atacat-o pe Margaret Bowman, de 21 de ani, cu o bucată de lemn, apoi a strangulat-o cu dresuri de nailon. Nu a fost agresată sexual nici înainte, nici după moarte. Apoi a pătruns în dormitorul Lisei Levy, de 20 de ani, a bătut-o până a lăsat-o inconștientă, a strangulat-o, a violat-o, i-a mușcat un sfârc atât de tare, încât aproape că i l-a desprins de sân, a mușcat-o sever de fesa stângă (într-o frenezie de moment, a recunoscut mai târziu), apoi i-a agresat vaginul cu un recipient care conținea fixativ de păr. După ce a plecat de la Lisa, a intrat în dormitorul lui Kathy Kleiner și Karen Chandler: mandibula lui Kathy a fost ruptă, iar umărul, sfâșiat; Karen a avut o contuzie, mandibula ruptă și un deget strivit.

Poliția a fost chemată la 3:23 a.m. O oră și un sfert mai târziu, Bundy a atacat din nou, intrând în locuința lui Cheryl Thomas, aflată la doar opt străzi distanță de casa frăției. I-a dislocat umărul, i-a fracturat mandibula și i-a spart capul în cinci locuri. Pe pat s-au găsit pete de spermă și o „mască” de dresuri, foarte asemănătoare celei care fusese descoperită atunci când Bundy fusese arestat, aceasta conținând și fire de păr.

Pe 8 februarie, a încercat să atace o nouă victimă. Furase o altă furgonetă de la Universitatea de Stat din Florida și cumpărase un cuțit de vânătoare. În Jacksonville, la 241 km distanță de Tallahassee, în jurul orei 1:30 p.m., a abordat-o pe Leslie

Parmenter, de 14 ani – care se întâmpla să fie fiica șefului detectivilor de la secția de poliție locală – și a susținut că este „Richard Burton” de la departamentul pompierilor. Totuși, când fratele mai mare al lui Leslie s-a urcat și el în mașină cu ei, Bundy a bătut în retragere într-un stil smucit – dar cei doi frați au reușit să-l identifice și pe el, și mașina acestuia, atunci când tatăl lor le-a arătat o fotografie a fugarului.

Bundy a condus aproximativ 96 km până în Lake City, unde a fost văzut a doua zi de dimineață de un gardian care se afla în trecere, în momentul în care copiii se duceau la școală. În jurul ore 8:45 a.m., Kimberly Diane Leach, de 12 ani, a fost chemată în cancelarie ca să-și recupereze o gentuță pe care o pierduse; nu s-a mai întors niciodată în clasă. În jurul orei 8:55, paramedicii care conduceau pe lângă școala elementară Lake City au văzut un bărbat care ducea de mână o fetiță. Au fost ultimii – în afară de criminalul ei – care au văzut-o pe Kimberly în viață. Cadavrul ei a fost găsit pe 7 aprilie, la 19 km distanță de școală, într-un parc din comitatul Suwannee, Florida; era într-o stare de descompunere atât de avansată, încât criminaliștii nu au reușit să afle prea multe lucruri noi.

Până la acel moment însă, Bundy a fost din nou în custodia poliției. Dimineața devreme, pe 14 februarie, conducea prin West Pensacola, într-un Volkswagen portocaliu pe care îl furase din Tallahassee cu două zile în urmă. Ofițerul David Lee a verificat mașina și a descoperit că avea plăcuțe de înmatriculare false; l-a urmărit pe Bundy când acesta a încercat să fugă, dar apoi fugarul s-a oprit. Lee i-a spus să iasă din mașină și să se așeze pe jos, cu mâinile la vedere; Bundy l-a lovit peste picioare pe polițist și a încercat să fugă. Lee a tras un foc de avertizare, pe care Bundy l-a ignorat; a tras din nou, apoi a fugit după criminal, trântindu-l la pământ. A avut loc o încăierare înainte ca Lee să reușească să îi pună, în sfârșit, cătușele lui Bundy. A fost arestat, iar în mașina furată au fost găsite trei buletine aparținând studentelor, 21 de cărți de credit și un televizor, toate furate – și, de asemenea, tot ce

ținea de deghizarea pe care o folosisese în Jacksonville atunci când a încercat să o răpească pe Leslie Parmenter. Cămașa pe care o purta era ruptă la mâneci. „Îmi doresc să mă fi omorât”, a bombănit Bundy în timp ce era dus la închisoare. Lee nu a avut nici cea mai mică idee cine era Bundy, unul dintre „cei mai căutați 10 fugari” de către FBI: Bundy reușise performanța de a intra pe această listă cu doar patru zile în urmă.

A fost identificat oficial pe 16 februarie 1978 și ținut sub strictă supraveghere până a putut fi dus în fața justiției. Detectivii din Florida au încercat, prin diferite dovezi, să-l pună în legătură cu crimele comise în statul lor, în ciuda declarațiilor prin care acesta își susținea nevinovăția. „În afară de câteva jafuri mărunte, nu am făcut nimic greșit sau ilegal”, a fost citat Bundy în articolul din *New York Times* din 14 martie, care sublinia faptul că „Poliția nu dispune de dovezi evidente”. Furgoneta pe care o conducea atunci când a răpit-o pe Kimberly Leach a fost găsită și cercetată: au fost descoperite fibre care corespundeau hainelor pe care el le purta când a fost arestat, iar martorii oculari îl văzuseră în furgonetă. Existau pete de sânge pe covorul din autoturism care se pare că proveneau de la Kimberly, iar pe lenjeria ei intimă erau sperma și sângele lui Bundy. Urmele de pantofi găsite lângă cadavrul ei se potriveau cu ale lui Bundy; mostre de frunze și de pământ din mașină conduceau spre locul unde fusese găsit cadavrul.

Pe 31 iulie 1978, a fost acuzat de moartea lui Kimberly Leach; la scurt timp după aceea, procurorii au adăugat în cazierul său și crimele din Chi Omega – pe 27 aprilie i-a fost luată o amprentă dentară. „Se potrivesc exact, perfect”, a explicat chirurgul dentar dr. Richard R. Souviron la un seminar al patologilor criminaliști de la sfârșitul anului 1978. „Este convingător, fără niciun fel de discuție. Nu spun că acest set de dinți a omorât pe cineva. Văd doar că acești dinți au făcut urmele acelea [pe corpul Lisei Levy].”

Procesul care viza cazul Chi Omega a fost primul care a început. Bundy a făcut tot ce a putut pentru a încetini procedurile, înaintând diferite cereri. În sfârșit, procesul pentru crimele și

atacurile acestuia a început pe 25 iunie 1979, cu Bundy hotărât să fie în lumina reflectoarelor. Avocatul lui, Polly Nelson, a spus mai târziu că acuzatul „a sabotat toate eforturile apărării din ciudă, neîncredere și o amăgire grandioasă”, pentru că trebuia ca el să fie cel care deține controlul. Aproape că a ajuns la o înțelegere cu procurorii în care ar fi recunoscut că le-a ucis pe Lisa Levy, Margaret Bowman și Kimberly Leach, în schimbul unei sentințe cu detenție pe o perioadă de 75 de ani. Acest lucru ar fi însemnat evitarea pedepsei cu moartea și șansa de a fi eliberat condiționat după ce ar fi trecut ceva timp. Totuși, în final a refuzat să facă asta – cel puțin un membru al echipei sale de avocați considera că nu a mai acceptat acest lucru pentru că nu a mai vrut să-și recunoască faptele.

Revista *Time* l-a descris pe Bundy ca fiind „chipeș, coerent și relaxat” în sala de judecată – ceva ce publicul american putea remarca și singur, având în vedere că procesul a fost unul dintre primele transmise în direct la TV. A făcut tot ce a putut pentru ca dovezile aduse de Nita Neary să nu fie luate în seamă de juriu; și, în timpul celor trei ore și jumătate de interogatoriu încrucișat, ea a recunoscut că băuse înainte să-l vadă în casa frăției. Totuși, atât mărturia ei, cât și cea a colegei sale, Connie Hastings, care în seara crimelor îl văzuse pe Bundy pe lângă sediul frăției, au fost luate în considerare. Dovezile doctorului Souviron și ale colegului său Lowell Levine cu privire la urmele de mușcături au fost și ele devastatoare. Juriul a avut nevoie de mai puțin de două ore pentru a-l găsi pe Bundy vinovat pentru două crime, trei tentative de crimă de gradul întâi și două jafuri. Judecătorul Edward Cowart l-a condamnat la moarte o săptămână mai târziu, pe 30 iulie.

Aceeași sentință a fost dată și pe 10 februarie 1980 pentru răpirea și uciderea lui Kimberly Leach. Declarațiile paramedicilor și corelarea fibrelor textile au fost cheia în obținerea condamnării, împreună cu 65 de martori pe care procurorul adjunct Bob Dekle a reușit să-i aducă în fața instanței pentru a confirma acțiunile lui

Bundy. De data aceasta, Bundy nu s-a reprezentat singur; avocații lui au încercat să obțină un verdict de nevinovat pe motiv de alie-nare mintală. Însă membrii juriului nu au putut fi convinși.

În timpul procesului de condamnare, Bundy a întrebat-o pe martora din partea apărării, Carole Ann Boone – pe care o cunoștea de mulți ani – dacă vrea să se căsătorească cu el. Din cauza unei legi obscure din Florida, promisiunile lor verbale sub jurământ erau de ajuns. Deși vizitele conjugale nu erau permise la Închisoarea Raiford, acolo unde era ținut Bundy, cumva el și Boone au reușit să obțină permisiunea de a petrece puțin timp împreună; în octombrie 1982, ea a născut o fată despre care spunea că este fiica lui Bundy. Pentru mult timp, Carole a crezut în nevinovăția lui. Cu toate acestea, atunci când Bundy a recunoscut în fața anchetatorilor că era vinovat, ea s-a întors la Washington și nu a acceptat sub nicio formă să vorbească cu el înainte de execuție.

A existat o perioadă lungă, cu multe apeluri, înainte ca sentința să fie pusă în aplicare, iar Bundy a oferit multe interviuri în care adesea se contrazice în legătură cu ceea ce a făcut. A încercat să evadeze: în iulie 1984, în celula lui au fost găsite lame de bomfaier. A fost atacat și posibil violat în grup de alți deținuți. De asemenea, a fost „consultant” în ceea ce privește alți criminali în serie pentru Robert Keppel, în cazul criminalului din Green River (vezi **Capitolul 28**).

Ultima șansă de a împiedica execuția sa depindea de Curtea Supremă, care însă pe 17 ianuarie 1989 a refuzat apelul acestuia. În săptămâna de dinainte de a fi executat, Bundy a recunoscut alte crime, făcându-l pe Robert Keppel și pe alții să creadă că cel mai probabil a ucis peste o sută de femei. A vorbit despre posibilitatea de a se sinucide pentru a-i lua statului satisfacția de a-l fi omorât, dar pe 24 ianuarie 1989, la 7:16 a.m., 2.000 de volți de curent au trecut prin Ted Bundy la Închisoarea Raiford, acesta fiind condamnat pentru moartea lui Kimberly Leach. Când a apărut știrea cu moartea lui Bundy, au fost aprinse artificii, bărbatul

fiind descris ca „cel mai competent criminal în serie din țară, un adevărat geniu diabolic”.

Volkswagen-ul lui Ted Bundy – cel puțin cel pe care l-a folosit inițial și în care a fost arestat – a fost expus la Muzeul Național al Crimei și Pedepsei din Washington, DC. După ce în 2015 muzeul a fost închis, mașina a fost mutată la Muzeul Crimelor „Alcatraz East” din Pigeon Forge, Tennessee, pentru a fi expusă alături de autoturismul alb Ford Bronco al lui O.J. Simpson și de fostul scaun electric din Tennessee, oferindu-i lui Bundy după moartea sa și mai multă notorietate decât cea de care s-a bucurat în timpul cât și-a așteptat pedeapsa cu moartea.